

Autentic

ROM

RUMUNSKO

2007

Rumunský vodácký deník

Čtvrtek 26.7. odjezd

Sraz všech účastníků byl stanoven na 18. hod. Tentokrát přišel na čas i Jarda K., takže se vyjelo podle plánu. U Diplomatu jsme dopakovali Fandu, Petra, Štěpána a Pepína, který opět nezklamal. Přišel sice včas, ale byl vybavený jak Sebastián. Měl sebou starou Belu, pytlík na cvičky a bez peněz. V 19.20 hod jsme vyrazili směr Brno a dále na východ. Tak, jak to bývá pravidlem, atmosféra v buse byla velmi povznášející. Všichni byli v očekávání nových zážitků a dobrodružství. Vybálily se první klobásy, špek a ostatní pochutiny. K tomu se popíjelo pivo i nějaká kořalka. Jak je už zvykem, začal kolovat busem antivykulín. Šel z ruky do ruky, ale jindy vždy aktivní Jarda, situaci zřejmě podcenil. Cesta vesele utíkala a kolem půl noci jsme byli na maďarské celnici. Nezbytná kontrola dokladů způsobila první rozruch. Hlavní roli hrál Jarda, když mu maďarský celník, při pasové kontrole plynou maďarštinou oznámil, že má propadlý pas. Jarda sice z kraje nechápal, oč tu běží, co vlastně chce. Pak se zakuckal, zamumlal neptudum a začal valit oči, že mu lezly z důlků, jak rousnice po dešti. „*A do prdele, já jsem ale vůl, já si vzal ten druhý!* „*Tak ukaž občanku,*“ přispěchal hned Mišák s radou. „*Tu jsem si nevzal,*“ „*a proč?*“ „*Abych jí neztratil, to je chytrý,*“ opět někdo pronesl. „*Každej Maďar může za to, že je Maďar. Vem íbršvunk a per ho po tlamě!*“, ozvalo se opět v buse. Jardovi naskočily na čele kapky potu, že to ani nepobral froťák. „*Je to správný doživotní velitel blbů*“, zaznělo odněkud zezadu. Celník trval na svém a Jarda musel vystoupit. Dostal několik užitečných rad, jak se dostat bez pasu přes hranice. S Jardou jsme se rozloučili a ten slíbil, že nás někde dohoní a vyrazili jsme dále bez zkušeného vodáka směr Oradea.

Pátek 27.7. Oradea - Suncuius

Na hranicích jsme měnili tvrdou rumunskou měnu kolem deváté hodiny ráno a v 13.30 jsme už tábořili na břehu řeky Crisul Repede u vesnice Suncuius. Bylo pěkné počasí, takže se koupání v řece přímo nabízelo. Na večer se vydali všichni na prohlídku nedaleké krasové jeskyně Vadu Crisului. Kolem byl šílený binec: petky, igelity, plechovky. Do jeskyně jsme se dostali po lanovém mostě, který měl nejlepší časy už hodně dlouho za sebou. Řeka byla pěkná a měla i dost vody, takže jsme se všichni těšili, až se druhý den pěkně svezeme. Večer byla solidní pařba u ohně. Padali pěkné hlášky a bylo veselo. Vzpomínalo se i na zkušeného krajana, kde je mu asi konec. Ze samého žalu všichni oslavovali a hýřili vtipem. Bečoun přispěchal s novinou, že zbloudilec dorazí zítra v 8.30 do Oradei a máme si ho vyzvednout na nádraží. Roman se orosil, když si uvědomil, že ho poveze 40 km na nosiči své malé čivavy. Všichni uléhali s myšlenkou na cestovatele a spalo se všem moc dobře.

Zde jsme měli první tábořiště

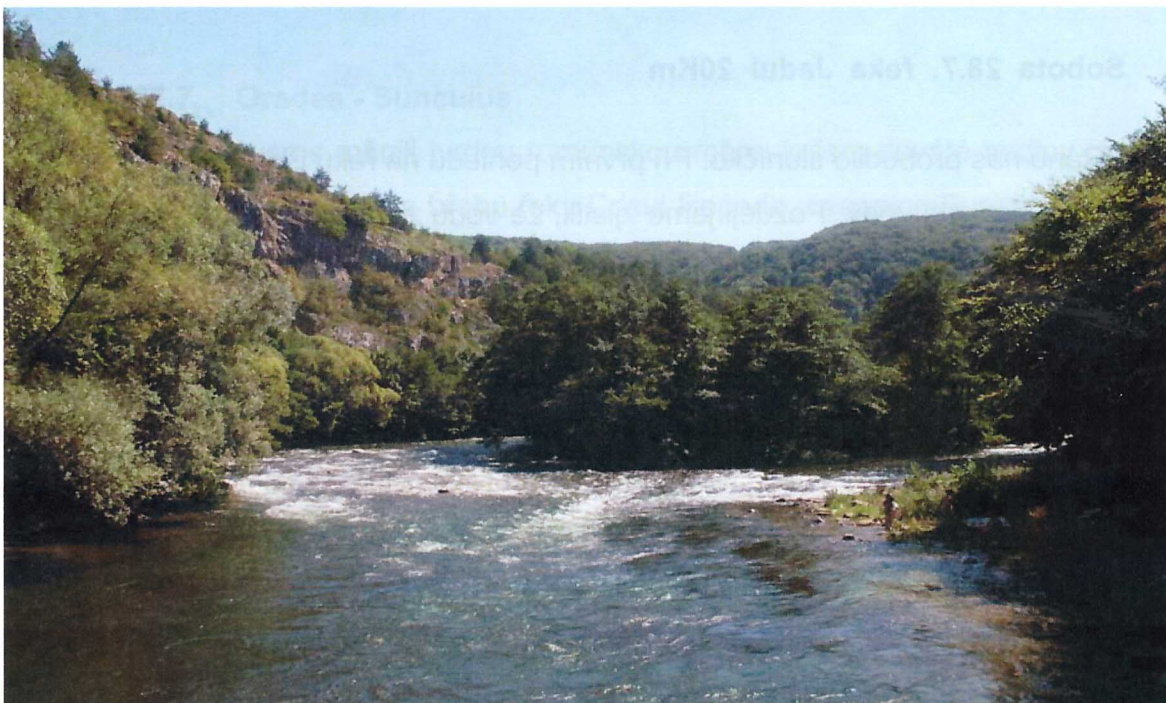
Sobota 28.7. řeka Jadul 20Km

Ráno nás probudilo sluníčko. Při prvním pohledu na řeku jsme zjistili, že je zhruba asi o 60 cm míň vody. Později jsme zjistili, že vodu z nedaleké přehrady pouštějí do elektrárny jenom v určitou dobu. Při podrobném zkoumání říčního koryta se strhla odborná debata, kudy se to dá jet nejlépe. Padaly návrhy, „určitě zleva, blbost to tě flákne na támhle ten šutr, to se musí jet zprava.“ Nakonec zvítězil názor, že je to úplně jedno kudy, ale hlavně hlavou nahoru. Po čase dostáváme zprávu, že starý vodák zaspal ve vlaku a vystupuje v Cañihradu, tak že se příjezd odkládá na neurčito.

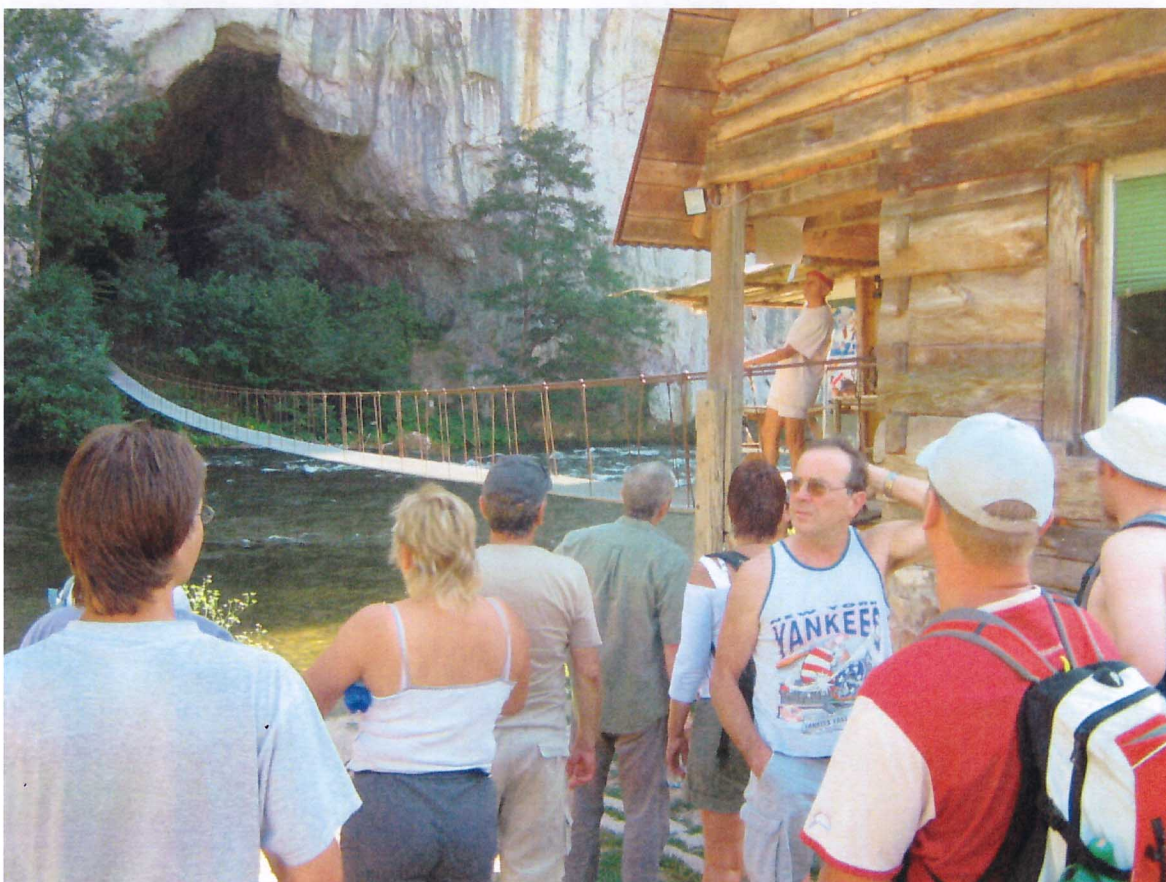

První ráno pod rumunským nebem

Zatímco Jarda sedí ve vlaku a cestuje po Rumunsku, Pepa prohlásil: „*Je to hovno švejkořil, neumí ani zastavit rychlík.*“ Mezitím si Mišák sedl do rumunského extrementu a tím náramně pobavil všechny. Nálada byla povznesena a Mišák musel nedobrovolně do řeky. Po snídani kolem deváté vyráží na svou první turistickou výpravu skupinka vedená Pepou. Chtěli prozkoumat a najít nedalekou jeskyni a přejít blízký horský hřeben. Natěšení vodáci zamířili do údolí řeky Jadulu. U vesnice Bulz, kousek nad přehradou jsme zastavili v místním obchůdku. Nakoupilo se zboží všeho druhu a také se hned koštovalo. PB měl velkou radost ze života a slušně se opil.

Řeka Jadul, kousek před naším tábořištěm

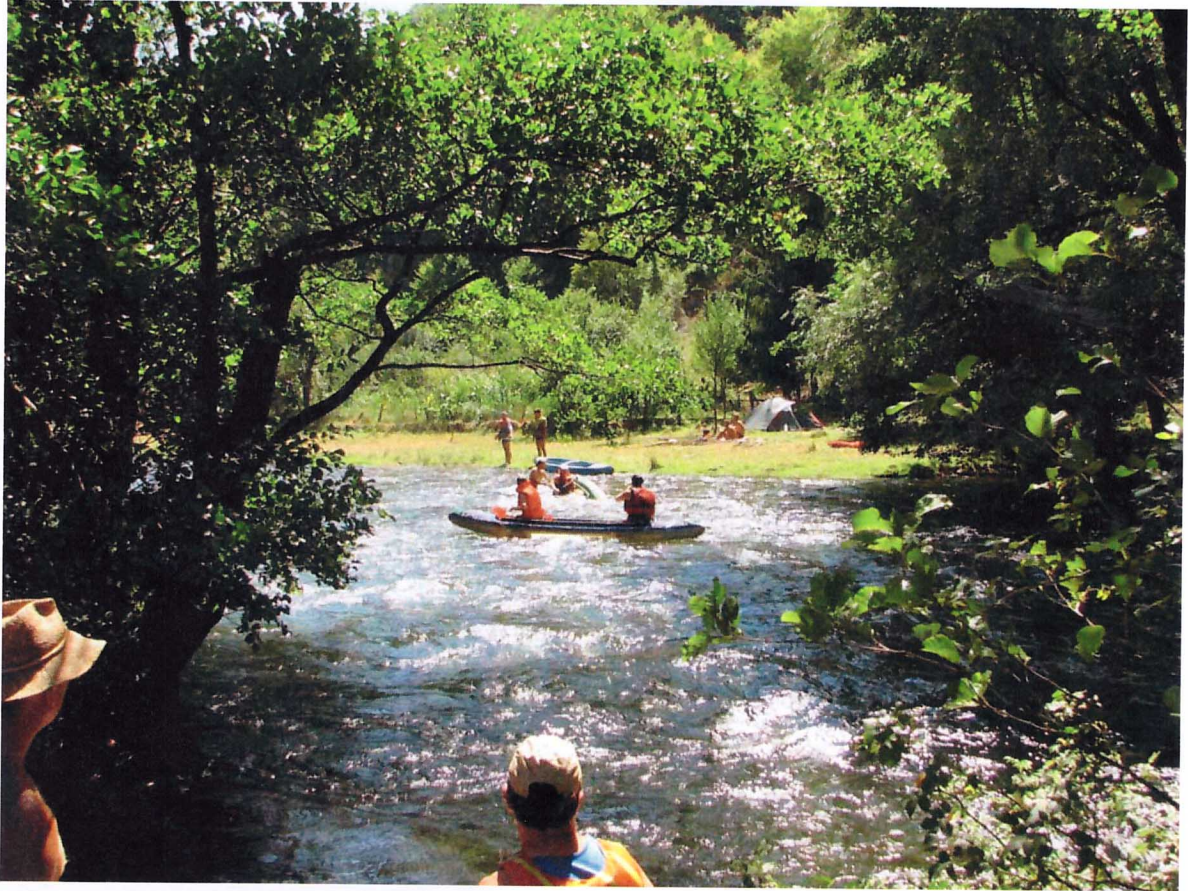

Před vstupem do jeskyně

Místní krámk a zvědaví domorodci

Na vodu jsme dávali kolem poledne. Elektrárna začala pracovat a tak v řece bylo dost vody. Určili jsme si pravidla, nasedli do lodí a odhodlaně vrhli do peřejí W W 2-3. Pro mnohé řeka působila strašidelně. Mohutné vlny vytvářely peřeje a šikmé válce, které budily respekt. Jenom PB žádný neměl. Po čtyřech dolezl do lodě, usadil si háčka Renatu a hned se cvaknuli. V další půl hodině byli ve vodě víc než na lodi. Po několika ujetých km čekal Roman s busem na břehu a sledoval cvrkot na řece. Zastávka přišla každému vhod. PíBímu došly síly a Renata odmítala další spolupráci s opilým sportovcem. Nastoupila do busu a otevřela si flašku červeného. „*S tou si užiji víc a tady se neutopím,*“ pronesla roztřeseným hlasem. Zaklonila hlavu a vypila jí na ex. Tonda také předčasně ukončil plavbu s Mrazikem po řece se slovy: „*Život mám radši, nejsem magor, končím.*“ PB se mezitím nacpal do kajaku a vrhnul se do drsných vln divoké řeky. Než se cvaknul, zakřičel, „*a co já?*“ Pak byl chvíli klid, než eskymoval a pokračoval v krasojždě. Pro místní cikány, kteří estrádu pozorovali, byl v roli čaroděje. Chvíli nad vodou, pak zase pod vodou a jenom se blbě tlemil. Ostatní vodáci se občerstvili a pokračovalo se v plavbě dál.

Docela slušný peřeje na řece a první problémy

PB v kajaku

Když se na některé lodi podával antivykulín, kde se vzal, tu se vzal, objevil se PB a svým, „a co já?“ žadonil o doušek. Řeka uháněla stále rychleji a peřeje střídali peřeje. V jednom místě, kde se vytvářel silný vracák pod skálou se předvedl Bečoun. Ukázkové cvaknutí na rozhraní mu zaručilo hlavní roli večer u ohně společně s PB. Neustále slyšel, „ *tupoune, hlavou nahoru.*“ Počasí přálo a slunce slušně páliło. Užívali jsme si velkou nádheru, řeka byla svižná a vyžadovala neustálou pozornost. Klidnější úseky střídali ostřejší pasáže. Jízda peřejemi nás zaměstnávala tak, že jsme ani nezaregistrovali přítok Crisulu. Ne, že jsme byli tak sjetí, ale byla to vlastně taková malá strouha bez vody. Po několika hodinách jsme dopluli až do tábořiště, kde jsme nedočkavě očekávali naše turisty. Ti dorazili navečer utahaní a plni zážitků. Vyprávěli, co všechno viděli a zažili. Na oplátku vodáci jim sdělovali, jakou drsnou řeku právě pokořili.

V 18.30 hod přijíždí konečně vlakem cestovatel Jarďa. Obličej měl samý mour a vypadal, jako když právě vyfáral z Mairovky. „*Od čeho máš tu tlamu tak černou?*“ zeptal se Pepa. „*To jak jsem pořád čuměl z okna a vyhlížel jsem vytoužený tunel.*“ „*Věděl jsem že, budu vystupovat, až projede vlak tunelem, ale že jich bude 123 to jsem vůbec netušil, to byl zlej sen.*“ Byl to večer Jarďy. Nejvíce pobavil tím, když se rozhovořil o své staré mamince. Před odjezdem jí každodenně navštěvoval a donášel nákup. „*A kam to vlastně jedeš Jaroušku?*“ vyzvídala stará paní před odjezdem, když ji hodný synáček přinesl čerstvé rohlíky. „*Do Rumunska maminko.*“ Druhý den se situace opakovala „*A to už jsi zpátky?*“ „*Copak maminko, někdo může jeden den odjet do Rumunska a druhý den se vrátit to přece není možný,*“ vysvětloval trpělivě a rázně. Ani netušil, jak si s ním osud pohraje. Večer odjel a ráno byl zpět. Děsně jsme se tomu nasmáli a byli jsme rádi, že dorazil. Celý večer se točí kolem něj. „*Jarďo v kolik jede vlak do Bukurešti?, a kde se přestupuje do Cluje?*“. Na všechny zvědavé otázky musel odpovídat dlouho do noci. Mezi řečí a z přívalu otázek, odhodil papírek na zem, a pohotová Eva pravila: „*Tak to jseš ty, co tady hází papírky po zemi a já je sbírám!*“ Spí se pod širákem a noc je plná balkánských hvězd. Usínáme spokojeni, že jsme opět všichni pohromadě, jako velká rodina.

Fída s Renatou v peřejích

PB v peřejích

Rumunská siesta pod skalou

Neděle 29.7. údolí Peklo

O časně vstávání se postaral déšť. K snídani si Mišák vaří sekerkovou polévku. V kotlíku bylo skutečně všechno. Paštika, salám, brambor i kopřivy. Byla velice chutná. Pak následuje hromadná očista v řece, mužská část se koupe na ostro, dámská část hodnotí mužské pozadí a kdoví co ještě. V této soutěži vyhrál Roman těsně před Mišákem. Kolem desáté dopoledne odjíždíme do údolí Peklo na řece Jadul. Opět se zastavujeme v našem osvědčeném krámečku a nakupujeme víno nevalné kvality a nějaký antivykulín. Cesta do 7 km vzdáleného cíle podél jezera nám trvala přes dvě hodiny. Roman přišel o spoustu vlasů, když viděl, po čem se musel jeho bus trmácet. Díry, pasti, výtlučky, příkopy, zkrátka úplně normální rumunská silnice okresního formátu. Ideální terén pro Hoškovou buginu. Když bus dojel k cíli jenom jsme tupě zírali na vypuštěné jezero a děsný bordel všude kolem. Večer si Standa štukatér vylepšil fasádu v místní cabaně. Vypil 20 piv hrozná chuti. Určitě to byl vývar z kaštanů. Hospoda nic moc a obsluha ještě horší. Večer se sedělo u ohně a probíralo se všecko možný. Nejvíce všudypřítomný a neskutečný binec všude v okolí.

Adamité na Jadulu

Pondělí 30.7. řeka Jadul

Budíček v 7.30 a odjezd zpátky podél jezera na řeku Jadul. Roman si opět zanádal, když projížděl ten šílený tankodrom ještě jednou, Na vodu jsme házeli kolem poledne u mostu. PB se divil, co to jedeme za novou řeku. Z minulé plavby si totiž vůbec nic nepamatoval. Není se co divit. Orientační dechová zkouška mu v ten den prokázala 3.7‰ pod kůží. Opět nám přálo počasí. Bečoun se zas předvedl na protřazeném jezu. Opět špatný náklon. Zuzka jako správná žena mu dala svůj díl, když utopila několik piv a becherovku. Ostatní plovoucí piva jim ochotně pomáhali lovit šikovnější posádky. Velký kaskadérský kousek také předvedl Fída. Podcenil silný proud a ten s ním třískl o pilíř mostu. Za velkého řevu ostatních zachraňoval loď a překvapenou Renču, která mu tak důvěřovala. Jinak plavba proběhla v poklidu. Navečer jsme přešli přes město Cluj do městečka Turda. Tábořiště jsme si našli

nedaleko soutěsky, kousek před vesnicí u mostu. Povrch byl tak tvrdý, že jsme nemohli ani sekerou zatlouci stanové kolíky. Večer se přihnala strašná turbo bouřka, která v okamžiku uhasila oheň. Blesky lítaly ze všech stran a přívaly deště v okamžiku zatopily celé tábořiště. Jak by řekl náš kamarád Pinda. „*To byla bouřka, že si to nikdo třicet let nezapamatoval.*“

Podvečer na řece.

Úterý 31.7. soutěska Turda

Probudili jsme se do krásného dne a začaly se sušit mokré spacáky Tonda s Mrazikem překvapili, když ráno přišli z vedlejší, pro nás opuštěné chatrče. Večer si lehli na verandu a lebeděli si, jak jsou dobře ubytováni. Najednou se otevřely dveře a

vetchá stařenka jim nesla snídani. Kozí mlíko a trochu špeku. Poděkovali a Mrazik se snažil vysvětlit, že nejsou teplí bratři ale jenom vodáci z Kladna. Za snídani se jí odvděčili pivem a několika konzervami. Roman hned z rána provedl průzkum okolí na čivavě. Zjistil, kudy vede cesta a nasměroval nás správným směrem. Na začátku soutěsky byl tradiční rumunský stánek s hroznými cetkami. Koupili jsme několik zbytečných suvenýrů a vyrazili do kaňonu. Pepíno po 100 m začal fňukat, že ho bolí noha. S pomocí hole a výhružek, že už nedostane pivo, šlapal dál a byl klid. Soutěska byla 3,5 km dlouhá a místy až 300 m hluboká. Přes malou říčku byly nastraženy torza lanových mostů. Opravdu velký zážitek dostat se na druhou stranu. Všudypřítomné odpadky všeho druhu nás už ani nepřekvapovaly. Jinak moc pěkné místo.

Na zpáteční cestě jsme se zastavili na hodinku ve městě Turda na malou prohlídku. Vyměnili jsme peníze, dali si něco k jídlu a pití a vydali jsme se dále do údolí řeky Arieše, kde jsme měli v úmyslu navštívit a prozkoumat jeskyni Huda Lui Papara a také splout úsek po řece Arieš. Cesta vedla dlouhým údolím a pohled na utrápenou řeku nedával velkou naději, že se nám to povede. Vody bylo málo a místama nebyla vůbec. Když jsme dorazili k místu, kde poutače upozorňovaly na jeskyni, zastavili jsme a vyrazili do hor. Začali jsme hledat cestu a po chvíli jsme našli správný směr. Šlo se stále do kopce cestou necestou. Už jsme ztráceli naději, že jeskyni nikdy nenajdeme. Doufali jsme že, nás povedou nějaké značky, ale žádné tam nebyly. Po třech hodinách trmácení jsme konečně se štěstím našli průrvu. Byl to vchod do slavné jeskyně, která je součástí největšího krasového systému v této oblasti. Jenom jsme zírali. Propadlé lávky a chodníky, dvoumetrové kopřivy, roští a neskutečný binec v okolí. Kousek od vchodu seděli na mezi nějací pastevci. Byli špinaví a vůbec jim to neslušelo a určitě byli ještě pod vlivem. I když byli mladí, neměli skoro žádné zuby. Tupě zírali, co tam děláme. Chtěli jsme, aby nám ukázali cestu do jeskyně, ale asi vůbec netušili, co na nich chceme. Zkrátka normální nalití Rumuni.

Na večer jsme pokračovali v jízdě údolím směrem na západ. Řeka byla bez vody a tak jsme si hledali ubytování. Dojeli jsme až do městečka Garda de Sus, což je brána do apuseninské oblasti. Našli jsme pěkné místo na spaní za městem na břehu řeky. Večer se hodnotil den u ohně jen stručně. Jediným vzrušením bylo, že PíBího a Standu pošťipaly vosy. Byli pěkně opuchlí. Standa dostal žihadlo přímo mezi oči, PB do ucha, hlavy, ruky a kolena. Moc jim to slušelo.

Vstup do soutěsky

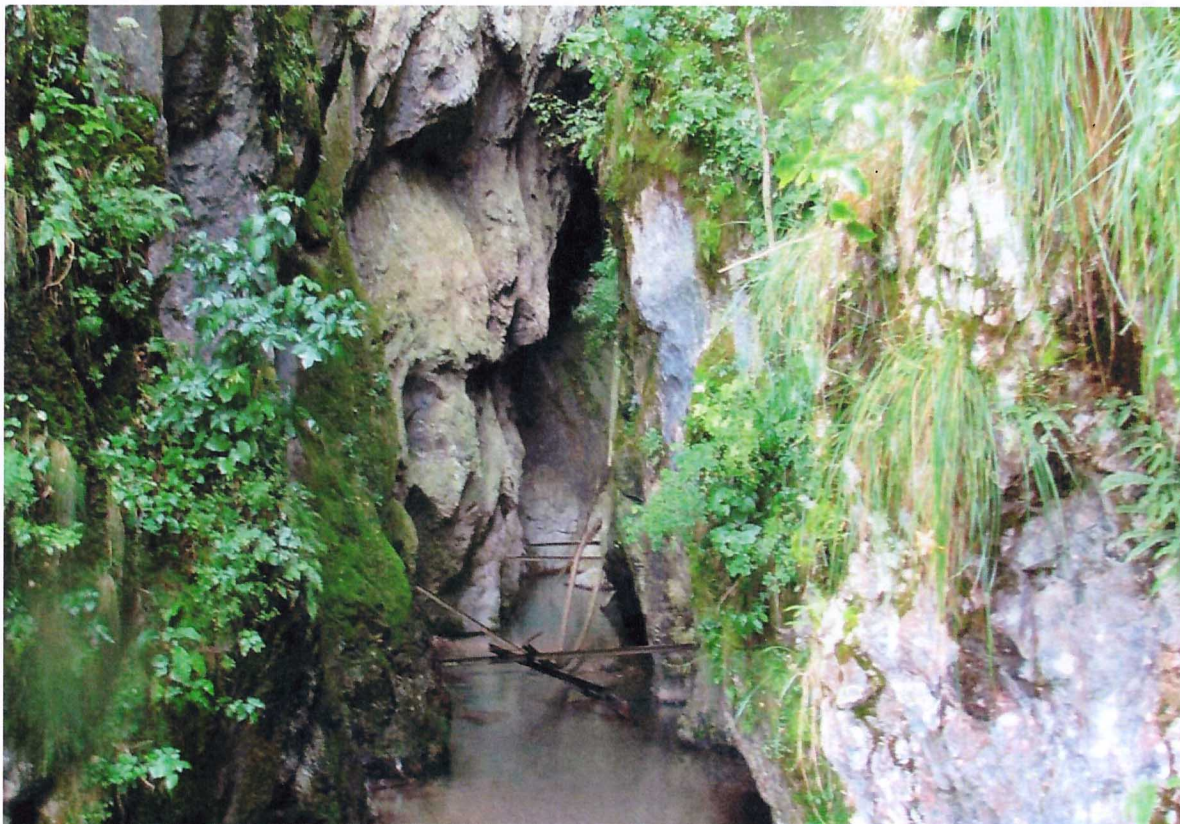
Takhle nějak vypadaly všechny lávky v soutěsce

Konečně jsme venku z kaňonu

Hledáme cestu do jeskyně Hudá Lui Paporá

A takhle vypadal vchod do jeskyně

Středa 1.8. ledová jeskyně Skarisoara

Vstávání kolem osmé, slunce už pražilo a kolem desáté jsme vyšli na túru do hor. Naším cílem byla ledová jeskyně Skarisoara. Po cestě se všichni kochali krásou krajiny. Chudé dřevěné chatrče nás fascinovaly satelity, které se na nich skutečně vyjímalý. Po třech hodinách šlapání do kopce, jsme se s nadšením občerstvili studeným pivem v místní hospůdce, spíš to byl bídný bufet. Vstup do jeskyně vedl přes malou rezavou branku a pokračoval po velmi zchátralém kovovém schodišti. To se táhlo podél skalní stěny směrem dolů, asi 30 m. V dolní části se pak už lezlo po čtyřech, po ledových uklouzaných plotnách. Schodnice už nebyly. Zábradlí představoval rezavý drát o průměru 5 mm asi tak 20 cm nad zemí. Docela nás to všechny pobavilo, rumunský průvodce jenom tupě civěl, a divil se, čemu se smějeme.

Vstupujeme do ledové jeskyně

Uvnitř jeskyně je nashromážděno 70 000 kubických metrů ledu, ještě z doby ledové a je místy až 15 m silný. Když jsme vylezli nahoru, byli všichni rádi, že měli ten děs za sebou.

Takhle to vypadalo na dně jeskyně, tam jsme lezli po čtyřech

Horská chaloupka podepřená kameny

Malebná horská krajina

Účastníci výletu

Na zpáteční cestě Pepíno lamentoval, stěžoval si na život. Když pajdal, tak prohlásil: „*Buděm žalovat cestovku, asi tady vypustím dušu, v těch bídných horách.*“ Také jsme viděli rumunský servis na opravu válcovaček.

Lesní servis na válcovačky

Na cestě u lesa byla rozebraná válcovačka, jeden válec tam, druhý tady, spousta ozubených kol a vany s olejem, akorát mechanici nebyli, asi byli na svačině. Po návratu do tábořiště nás čekalo překvapení. Mišák, Tonda a Adéla s Týnou se šli vykoupat do řeky. Kluci byli na ostro a holky nahoře bez. To rozčílilo místní obyvatele natolik, že zavolali mravnostní policii. Policajt začal okamžitě jednat za vydatné pomoci místních žen. Holky vypadly brzo z kola ven, když Roman prokázal, že jsou to vlastně ještě děti. Policajt sice kroutil hlavou, když viděl, jak jsou děvčata ve svých čtrnácti vyvinutá, ale po předložení pasů musel rezignovat. Ve hře zůstal Tonda s Mišákem. Po dlouhé rozpravě, vedené všemi světovými jazyky, policajt prohlásil, že jsou oba úchylové, a že u nich nikdo nebude strašit místní ženy. Dlouho pak nebylo jasné, kolik vlastně budou adamité platit. Chvilkami to vypadalo, že Mišák zaplatí 500 Lei za svoje 5cm dlouhé hovado co spatřily zhrzené ženy. „*Tak Tondovi bude stačit 100 Lei,*“ ozvalo se z davu. Nakonec Rumuni od pokuty upustili a stačilo jim, že jsme okamžitě opustili tábořiště.

Po hodině jízdy a hledání vhodného spaní jsme se utábořili na malé silnici v lese. Rozdělal se oheň a vedli se řeči. Řidiči ze samé radosti, že mají šichtu za sebou, vypili litr rumu a jako prémii si dali myslivce. Alkohol začal účinkovat rychle, smáli se všemu, co viděli. Smích jim došel asi po hodině, když se objevily tři policejní auta. Opět nás vyhazovali, a vůbec jim nevadilo, že je pokročilá doba a řidiči jsou velice slušně unaveni. Rychlé balení a rychlý odjezd způsobil, že jsme ve spěchu zapomněli vzbudit Petra, který si postavil stan trochu dál v lese, než bylo jeho zvykem. V tom spěchu jsme ani nepostřehli, že nám chybí. Policejní důslednost ho zachránila od ranního šoku, kdy by se probudil sám a sám. Po další půlhodině velmi opatrné jízdy autobus zaparkoval na odstavné ploše v lese. Diskuzi jsme vedli kolem unikátního kravince, do kterého jsme zapíchli krásnou voňavou svíčku. Nálada byla povznesená a pilo se na Rumuna. Všechno jsme házeli za sebe, prázdný flašky plechovky i odpadky. Mezi tím jsme přemýšleli, kde jsme udělali chybu, že nás Rumuni dnes neměli tak rádi. Dlouho do noci se všichni lekali, kdykoliv uslyšeli z dále zvuk auta. Až notná dávka únavy zahнала chmury a mohlo se jít konečně v klidu spát. Eva ještě prohlásila: „*Tady je to bezva, že jsme sem nejeli hned.*“

Zde jsme spali, když nás potřetí policajti vyhodili

Čtvrtek 2.8. Medvědí jeskyně

Ráno nás čekal přesun do městečka Chiscau, kde byla se nachází světově známá Medvědí jeskyně. Impozantní vstup nás všechny ohromil. Vstupní hala, pokladna, kachličky na záchodě. Na Rumunsko trochu nezvyk a přepych. Nejvíce se však jeskyně líbila všem našim děvčatům. Rozplývaly se nad skutečností, že jsou právě v největším sex shopu, co kdy viděly. Od stalagnitů a stalagnátů nemohly odtrhnout oči. Většina z nich litovala, že si na ně nesmí ani sáhnout. Aspoň si tedy krápníky fotily. Po prohlídce někteří jedinci vyrazili prozkoumat další nedalekou jeskyni Focul. Ostatní účastníci lenořili na břehu malého potoka a užívali si slunce a velké pohody.

Uvnitř medvědí jeskyně

Stavění přehrady na potůčku

Na tržišti

Na místním jarmarku jsme zakoupili suvenýry a kovbojské klobouky a navečer pak vyjeli směr Oradea hledat poslední spaní v Rumunsku. Jako vždy byla naše volba šťastná. Našli jsme slušný hotel Hilari na kraji lesa. Po večeři se sedělo u vaříče a trochu se hrálo. Bylo třeba zlikvidovat poslední zbytky alkoholu. Nálada stoupala úměrně s vypitým pivem, což dokresluje výrok Bečouna: „*Já jsem tak vožralej a slabej, že kdyby se mně chytla mladá holka, tak se jí neubráním.*“

Tonda třískal do kytary, jako kdyby měl hluchýho dědu. Zpíval songy anglicky a Pepíno ho doprovázel hrubým hlasem horského pastevce. Neustále přikyvoval, že všemu, co Tonda zpívá, rozumí. Je však fakt, že Tondovi nerozuměl vůbec nikdo, ale nikomu to nevadilo. Míra však byl jediný, koho trápila Tondova angličtina. „*Já ti Tondo rozumím jenom OK a yes.*“ A hlučná hudební produkce zas vyprovokovala Pepu k tomu, že zařval ze cpacáku: „*Co ti ta kytara udělala, že do ní tak třískáš.*“ Nakonec chtěl použít hrubé násilí na jeho umlčení. Když se schylovalo k nejhoršímu a chtěl zasáhnout, zasekl se mu našťestí zip u spacáku. Po čase, když se vysápal ven, tak zapomněl, proč vlastně vylezl. Asi je už starej. Jinak noc proběhla v poklidu. Jen Pepíno vypil butylku absintu a běhal po lese a k tomu děsně řval, jak hladový medvěd. Opice ze strachu nemohla spát a nutila Míru, aby šel toho medvěda zahnat.

Pátek 3.8. Balaton Fenyres

Ráno všichni zabalili a vyrazili jsme směr Balaton. Po celodenním přesunu jsme se ubytovali v kempu v městečku Balaton Fenyres. Teplé sprchy načaly moc příjemný večer. Posezení v místní čardě nás všechny naladilo na dobrou strunu, noc byla příjemná a teplá.

Poslední noc v Rumunsku

Sobota 4.8. aqvapark Kehida

Po ranní koupeli v jezeře přišel přesun do městečka Kehida nedaleko Hevízu. V místním aqvaparku jsme se vyřádili a pobavili všichni dosyta.

Na Balatonu

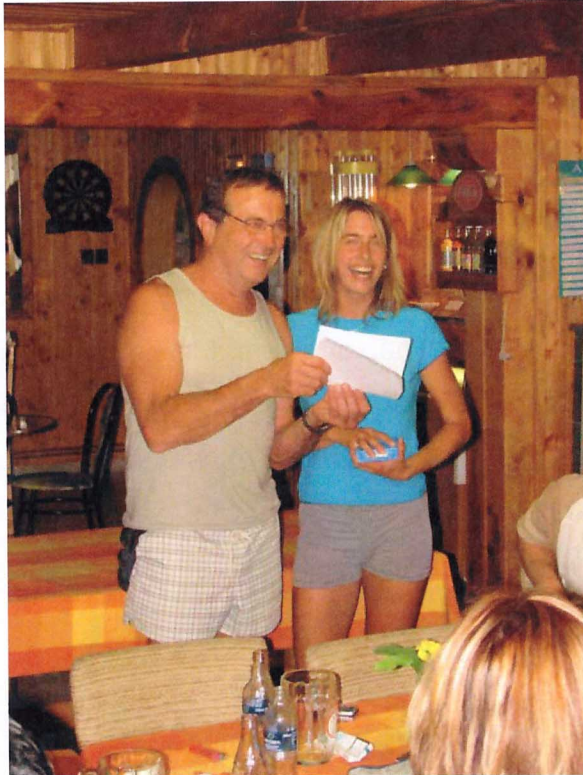

Plovárna Kehida

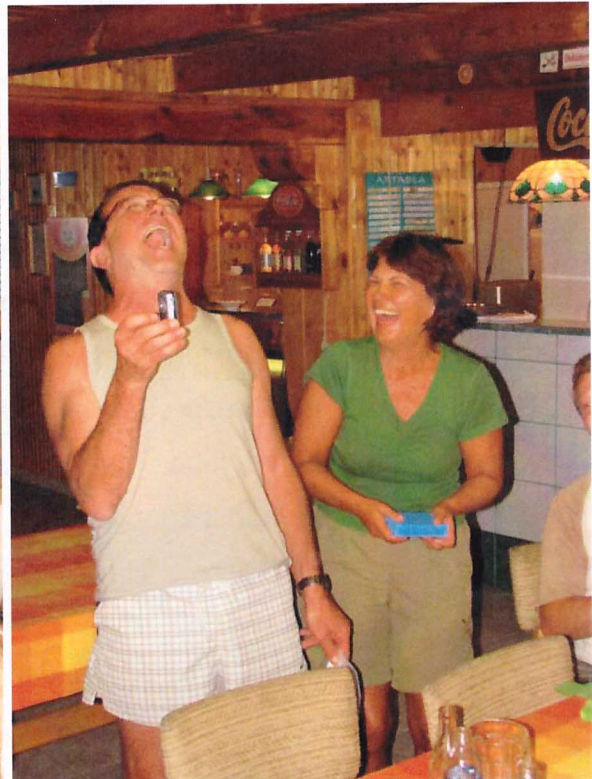
Spousta vodních atrakcí nám zpříjemnilo krásné odpoledne. Kolem 17 hod jsme odjeli hledat příjemnou hospůdku. Měli jsme v plánu uspořádat rozlučkový večer. Zahnuli jsme správně z hlavní silnice a pravá maďarská čarda byla před námi. Nahrnuli jsme se do hospůdky, ale majitelce se to nelíbilo, měla objednanou svatbu. Nakonec zvítězil obchodní duch a nechala nás usadit. Majitelka se usmívala a mohl začít mejdan. Dobré jídlo, víno a zpěv udělaly dobrou náladu všem. Muzika vyhrávala a také se tancovalo. Závěrečné vyhodnocení zájezdu vybraných jedinců završilo bezvadnou atmosféru celého týdne. Nejvyšší ocenění dostal nečekaně Jarda. Získal pohár v kategorii Rumunskem napříč za 24 hod, Standa jako vždy se stal největším píčem zájezdu. Vypil 136 piv. Hanka si zasloužila plaketu za všudypřítomný úsměv. Trochu vzruchu udělalo sice závěrečné placení, ale to nám nemohlo zkazit už tak pohodu. Odjezd do Kladna v 22.30

Závěrečné tanečky

Vyhodnocení zájezdu

Hanka přebírá cenu za nejkrásnější úsměv

Závěrečné foto všech účastníků

Neděle 5.8.

Příjezd na Kladno kolem osmé hodiny ráno.

Bilance:

Po silnici a cestách jsme ujeli 3684 km.

Sjeli jsme dvě řeky o celkové délce 58 km.

Jako vždy touto cestou děkuji všem účastníkům za vstřícnou a pohodovou náladu po celou dobu zájezdu.

Velké uznání zaslouží též oba řidiči Roman i Milan za perfektní profesionální práci. ***To, že jste řídili nality, to nikde nebudu říkat, ani to nebudu nikde psát.***

Tak to vše viděl a zaznamenal Fída.

